

טרור בשכונה

סלולה, ובסופו של דבר היא אכן הגיעה. קחו לדוגמה את שכונת הבוכרים, אחת מפנינות החן של ירושלים. החרדים התיישבו בה, כמוצא מן הדוחק השורר במאה שערים ובגאולה הסמוכות. התוצאה היא בנייה בלתי חוקית ולא תקנית. היכן הפקחים? בדיוק היכן שהשוטרים: לא מעיזים להיכנס. הסובלנות והפתיות של השכונה, שאינה פיינה את יוצאי ארצות המזרח, הוחלפה באווירה של טרור והפחדה.

כמעט בכל המקרים מדובר בחבורות קטנות של צעירים קיצוניים. כמו רוב בני-גילם, הם רואים כל דבר בשחור-לבן, בטוחים שהם מנהלים את מלחמת בני אור בבני חושך, ופורקים את זעמם על מי שבמקרה נקלע בדרכם.

אולי עוד יש פתרון. מי שנפגעים יותר מכל מהפרחים הללו הם הסוחרים בשכונות החרדיות. קונים רבים מדירים כעת את רגליהם מחנויות השכונה. נפגעים גם המוסדות החרדיים, הנשענים במידה רבה על תרומות; האם תורמים יסכימו לבוא למקום בו נשותיהם מוקצות מחמת מיאוס, ובנותיהם צריכות לחשוש שיהיו קורבן לקריאות גנאי ואולי אפילו לפגיעות פיזיות? ואם ראשי העדה החרדית ברובם באמת מתנגדים להקצנה הזאת – אפשר לגייס אותם, אם כינו שהם עצמם עלולים להיפגע קשות במעמדם ובכיסיהם.

יחידת שיטור עירונית שתתמחה בסוגיה יכולה להיות ההתחלה. את הקשר יכולים ליצור לא מעט חוקרים ואנשי מקצוע המכירים את הקודים והנורמות של התושבים החרדיים, ויחד איתם ניתן יהיה למצוא דרכי פעולה. ראו, למשל, כיצד פיצחו משרדי הפרסום את סודות הפילוח החרדי, ולכל משרד פרסום המכבד עצמו יש דסק חרדי. הבנה זו בצורה בטפול אחר, היידע הקיים וההבנה שחייבים להמשיך לגודל יחד במרחב הציבורי המשותף, יש בה כדי לתת כלים לשיתוף פעולה נכון, שיאפשר את העתיד. ■

שנים רבות נהגנו להגיע לפני סוכות לרחובות מאה שערים ולערוך קניות לחג. האוויר והאווירה, הסוכות וריחות ההדסים, מבחר הקישוטים המרהיבים והלולבים התמזגו לחוויה יוצאת דופן. השנה כבר לא העזנו להיכנס. בשביל מה? בשביל שאשלה, כאישה, למדרכה מרוחקת, מאחורי יריעות יוטה? המשטרה הורתה בבג"ץ, שהיא עומדת חסרת אונים מול מיעוט קיצוני מקרב חסידי "תולדות אהרן" בשכונה. אפילו הידברות עם ראשי הציבור החרדי – שלדבריה מתנגדים להפרדה כה קיצונית ומשפילה – לא הצליחה למנוע את המחזה, החוזר על עצמו זו השנה השנייה ברציפות. בשנה הבאה, הביטחה המשטרה, זה לא יקרה.

אם ראשי העדה החרדית ברובם באמת מתנגדים להקצנה ברחובות מאה שערים – אפשר לגייס אותם, אם כינו שהם עצמם עלולים להיפגע קשות במעמדם ובכיסיהם

אלא שלא צריך לחכות לשנה הבאה. הבעיה היא כאן ועכשיו. ההתחרדות הקיצונית החלה בשנות ה-80 ותפסה תאוצה ככל שעבר הזמן. תחילה חדלו העיתונים החילוניים להגיע לחנויות. לאחר מכן נעלמו דברי המתקה שהיו "רק" בהכשר הרבנות הראשית והתרבו השלטים המצווים לבוש צנוע. מאוחר יותר החלה ההפרדה באוטובוסים, והפשקווילים נעשו יותר תוקפניים. הדרך לאלמות פיזית הייתה

